

Arrest

nr. 235 155 van 15 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 oktober 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2019 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHEURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C). Op 21 oktober 2014 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Op 11 december 2015 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C). Op 11 december 2016 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Verzoeker diende op 6 oktober 2016 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 15 september 2016 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 6 oktober 2016 werd vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken dewelke reeds op 28 juni 2016 te Italië waren genomen. Op 19 oktober 2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse asielinstanties, dewelke op 12 december 2016 uitdrukkelijk de verantwoordelijkheid over de asielaanvraag aanvaardden, in toepassing van artikel 13.1 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening). Op 6 februari 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 187 435 van 23 mei 2017 het beroep verwierp.

Op 20 februari 2017 is verzoeker gerepatrieerd naar Italië.

Op 8 augustus 2018 bood verzoeker zich, samen met de Belgische onderdaan B.C. aan om een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen. Deze werd door de gemeente Herentals, na negatief advies van het parket, geweigerd op 12 maart 2019. Op 2 april 2019 legden verzoeker en de Belgische partner opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning af te Herentals.

Op 2 april 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van de Belgische geregistreerde partner B.C.

Op 1 oktober 2019 nam de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.04.2019 werd ingediend door:

*Naam: M. Voornaam: S. Nationaliteit: Gambia Geboortedatum: (...)1989
Geboorteplaats: Faji Kunda Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische geregistreerde partner, de genaamde B. C. (RR ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’ Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden

met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden volgende bewijzen voorgelegd :

- Brief dd. 29.06.2018 – arbeidsongeschiktheid van 04.06.2018.
- Bankuittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon uitkeringen ontvangt van het Onafhankelijke Ziekenfonds voor de periode oktober 2018 – april 2019.
- Bankuittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de maanden februari, maart en april 2019 kinderbijslag ontvangt van Kidslife.

Uit de documenten blijkt dat de referentiepersoon een uitkering van het ziekenfonds ontvangt. Er dient opgemerkt te worden dat een arbeidsongeschiktheidsuitkering beperkt is in de tijd, namelijk tot de periode dat de begunstigde ziek is. Voor zover deze ziekte zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden is voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden. Echter, daartoe bevat het dossier geen aanwijzingen.

Wat de andere inkomsten betreffen, dient opgemerkt te worden dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat er geen rekening wordt gehouden met de kinderbijlagen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Daarnaast legt betrokkene ook nog arbeidsovereenkomsten van (...) voor en een bijhorende loonfiche voor de week 22 tot 28 april 2019 op naam van betrokkene. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Nu er geen bewijzen voorliggen van stabiele bestaansmiddelen, is er niet aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet beschikt.

Bij gebrek aan zicht op stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. De huidige bestaansmiddelen zijn toereikend maar niet stabiel.

Betrokkene voldoet niet aan één van de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72, juncto artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"In de bestreden beslissing staat:

"Als bewijs van de bestaansmiddelen worden volgende bewijzen voorgelegd:

- *Brief d.d.29.06.2018 - arbeidsongeschiktheid van 04.06.2018*
- *Bankuittreksels waaruit blijkt dat de referentie persoon uitkeringen ontvangt van het Onafhankelijke Ziekenhuisfonds voor de periode oktober 2018-april 2019*
- *Bankuittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de maanden februari, maart en april 2019 kinderbijslag ontvangt van Kidslife*

Uit de documenten blijkt dat de referentiepersoon een uitkering van de ziekenfonds ontvangt. Er dient opgemerkt te worden dat een arbeidsongeschiktheid beperkt is in de tijd, namelijk tot de periode dat de begunstigde ziek is. Voor zover deze ziekte zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden is voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden. Echter, daartoe bevat het dossier geen aanwijzingen...

Daarnaast legt betrokkene ook nog arbeidsovereenkomsten van (...) voor en een bijhorende loonfiche voor de week 22 tot 2 april 2019 op naam van betrokkene. Echter er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken...

Bij gebrek aan zicht op stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan de toetsing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.

De behoefte analyse is in deze overbodig...." (stuk 1)

Het feit dat verzoeker een bewijs heeft bijgebracht dat mevrouw B. een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt, volstaat niet om te concluderen dat er sprake is van inkomsten, die niet stabiel zijn.

*Overeenkomstig artikel 31, §1 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten :
' De onmogelijkheid voor een werknemer om zijn werk te verrichten ten gevolge van ziekte of ongeval, schorst de uitvoering van de overeenkomst."*

In het arrest van Uw Raad nr. 173 188 van 16 augustus 2016, werd beoordeeld dat:

"Zo de verwerende partij van mening was dat mogelijk een periode van werkloosheid aan de arbeidsongeschiktheid voorafging - ook werklozen kunnen aanspraak maken op een arbeidsongeschiktheidsuitkering (art. 86, §1, c, juncto artikel 32,3°, van de Z.I.V. wet) - blijkt niet dat werkloosheidsuitkeringen per definitie zijn uitgesloten in als inkomsten in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Ook in dat geval blijkt aldus dat verzoeksters partner na de periode van arbeidsongeschiktheid zou kunnen terugvallen op een werkloosheidsuitkering en dienden de voorgelegde bestaansmiddelen aan een beoordeling te worden onderworpen..."

Uitkeringen uit arbeidsongeschiktheid werden niet uitgesloten om in aanmerking te worden genomen als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet...

Die hypothese dat de arbeidsongeschiktheid niet stabiel is, berust op een hypothese die geen steun vindt in de gegevens in het administratief dossier, noch uit de relevante bepalingen in de arbeidsovereenkomstenwet en de ZIV-wet." (pagina 6) (RvV nr. 173 188, 16 augustus 2016)

In casu had mevrouw B. wegens haar zwangerschaps- en bevallingsverlof recht op een arbeidsongeschiktheidsuitkering met maandelijkse bedragen van 2.413,80 euro. Dit bedrag is niet compatibel met een situatie van voorafgaande werkloosheid. Het bedrag is te hoog.

Na haar bevallingsverlof gaat mevrouw B. terug werken.

Haar inkomsten zijn stabiel en kunnen in aanmerking genomen worden.

De beslissing van verweerster is niet in feite noch in rechte correct gemotiveerd en houdt een schending van artikel 40ter vreemdelingenwet in.

2.

Verweerster houdt vol dat de inkomsten van verzoeker niet in aanmerking kunnen worden aangezien zij slechts rekening wenst te houden met de inkomsten van mevrouw B.. (stuk 1)

In de rechtspraak van Uw Raad werd het beoordeeld dat verweerster zich hiervoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Volgens de vreemdelingewet moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci. Bijgevolg kunnen ook inkomsten die in het buitenland gegenereerd worden, in overweging genomen worden.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner

Artikel 221 Burgerlijk Wetboek bepaalt dat elke echtgenoot verplicht naar vermogen bij te dragen tot de lasten van het huwelijk. Als een van de echtgenoten die verplichting niet nakomt, kan de andere echtgenoot zich door de familierechtbank laten machtigen om de inkomsten van de eerste echtgenoot te ontvangen.

Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigerings om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Mevrouw B., in het kader van de wettelijke verplichtingen inzake de wettelijke samenwoning, mocht over de inkomsten van verzoeker beschikken.

Verweerster had hiermee rekening moeten houden.

3.

Verweerster concludeert dat een behoefteanalyse overbodig was, quod certe non. (stuk 1)

Daargelaten de vraag of met de persoonlijke inkomsten van de partner van de Belg rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, wijst Uw Raad in gevestigde rechtspraak erop dat verweerster, indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid Vw wettelijk verplicht is een behoefteanalyse te verrichten.

De beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner kunnen een wezenlijke invloed hebben op diens behoeften en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse. Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te beschouwen.

Verweerster heeft geen grondig onderzoek naar de feiten gedaan in schending van de motiveringsplicht en artikel 42 §1, tweede lid vreemdelingenwet.

Deze houding is bovendien een schending van het beginsel van zorgvuldigheid.

De vordering van verzoeker tot nietigverklaring van deze beslissing dient dan gegrond verklaard te worden."

3.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

In de voorliggende situatie waarin verzoeker een aanvraag indiende tot gezinshereniging met zijn wettelijk samenwonende partner, van Belgische nationaliteit en van wie niet blijkt dat zij reeds haar rechten van vrij verkeer als burger van de Unie heeft uitgeoefend, gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een

onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt verder:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Volgens artikel 40ter van de vreemdelingenwet moet aldus, bij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoeker de volgende documenten voorlegt:

“- Brief dd. 29.06.2018 – arbeidsongeschiktheid van 04.06.2018.

- Bankuittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon uitkeringen ontvangt van het Onafhankelijke Ziekenfonds voor de periode oktober 2018 – april 2019.

- Bankuittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de maanden februari, maart en april 2019 kinderbijslag ontvangt van Kidslife.”

De verwerende partij concludeert vervolgens:

“Nu er geen bewijzen voorliggen van stabiele bestaansmiddelen, is er niet aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet beschikt.

Bij gebrek aan zicht op stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.”

Verzoeker wijst erop dat zijn partner, wegens haar zwangerschaps- en bevallingsverlof recht had op een arbeidsongeschiktheidsuitkering met een maandelijks bedrag van 2.413,80 euro. Dit bedrag is niet compatibel met een voorafgaande werkloosheidsuitkering. Het bedrag is te hoog. Na haar bevallingsverlof kan zijn partner terug werken. Haar inkomsten zijn stabiel en kunnen in aanmerking worden genomen.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de Raad zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om opnieuw, en op grond van nieuwe gegevens, te oordelen of er in verzoekers geval is voldaan aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en

regelmatige bestaansmiddelen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de bij de aanvraag gevoegde stukken en documenten uitdrukkelijk is ingegaan.

Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het huidig betoog dat zijn partner in zwangerschaps-/bevallingsverlof recht had op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, aangezien uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat hij er kennis van had. Verzoeker kan verweerder dan ook bezwaarlijk verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden, nu hij verweerder niet op de hoogte bracht van de reden van de arbeidsongeschiktheidsuitkering van zijn partner. Waar verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de *“ziekte (voor zover deze) zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden is voldaan, (...) dit eventueel een invaliditeitsuitkering (kan) worden”*, stelt de Raad vast dat het motief niet kennelijk onredelijk is, nu verweerder geen kennis had van verzoekers partners zwangerschaps- en bevallingsverlof. Ook het argument dat het uitgekeerde maandelijkse bedrag van 2.413,8 euro veel hoger ligt dan een voorafgaande werkloosheid, volstaat niet om aan te tonen dat verweerder op de hoogte was of kon zijn van de reden van de arbeidsongeschiktheid van verzoekers partner. Verzoeker heeft nagelaten bewijsstukken voor te leggen in verband met de arbeidssituatie van zijn partner vóór zij de arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving. Er wordt benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Verzoeker heeft nagelaten verweerder tijdig op de hoogte te brengen van het zwangerschaps- en bevallingsverlof en heeft evenmin de arbeidssituatie, vóór zijn partner een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving, voorgelegd aan verweerder.

De schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat zijn eigen inkomsten ten onrechte niet in aanmerking zijn genomen. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad.

In dit verband moet worden verwezen naar het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en inzonderheid van de term *“beschikt”*, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”*, met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. In dit arrest heeft het Hof gesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. Verzoeker toont dus niet aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met zijn eigen inkomsten aangezien het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat zij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.

De schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In het derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat er ten onrechte geen behoefteanalyse werd gemaakt. Indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, dient verweerder immers verplicht, op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, een behoefteanalyse te verrichten.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van

zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Verweerder oordeelt dat de huidige bestaansmiddelen toereikend zijn maar niet stabiel. Nu verzoeker het stabiele en regelmatige karakter van het inkomen van zijn partner niet heeft aangetoond en geen rekening moet worden gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf bij het bepalen van de beschikbare bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig heeft gehandeld door te stellen dat de behoefteanalyse overbodig is aangezien zij pas nuttig is indien blijkt dat de bestaansmiddelen niet toereikend zijn. Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat het bestuur is gehouden een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de Belgische referentiepersoon en zijn gezinsleden, indien de bestaansmiddelen die zijn aangebracht en die in rekening kunnen worden genomen lager liggen dan het referentiebedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Dit is *in casu* niet het geval aangezien verweerder vaststelt dat het inkomen toereikend is. Het regelmatige en stabiele karakter van het inkomen is evenwel niet aangetoond.

De schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker ten slotte de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepalingen die de mogelijkheid tot weigering van het verblijfsrecht uitdrukkelijk voorzien. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN